

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KRESLEY COLE

v é g t e l e n l o v a g

ENDLESS
KNIGHT

Arkánium Krónikák 2.

*fine
selection*

*„Ez a letehetetlen könyv a baljós kalandregények
és a forró erotika keveréke. Az Arkánium Krónikák elcsábítanak!”*

– P. C. CAST, NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ –

KRESLEY COLE

v é g t e l e n l o v a g

ENDLESS
KNIGHT
Arkánium Krónikák 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Drága családomnak.
Köszönöm, hogy vagytok nekem!*

A CSATATÉR

A Villanás globális katasztrófát okozott, felperzselte a földet és elpárologtatta a nedvességet. A növények és az állatok nagy része elpusztult. Az egész emberiséget megtizedelte, de a nőket különösen. Nyolc hónapja nem esett eső.

AKADÁLYOK

A milícia és a rabszolga-kereskedők összefogtak, és minél több nőt akarnak elkapni. Terjed a pestis, és elszaporodtak a zombik. Zsákosok – a Villanáskor keletkezett és fertőző élőhalottak – járják az éjszakát, és a nedvesség minden formájára vadásznak. Különösen a vérre.

ELLENSÉGEK

Az Arkánumok. Minden sötét korban születik huszonkét gyermek, akik különleges képességekkel rendelkeznek, és élet-halál harcra vannak ítélve. A történetük a tarot-kártya Nagy Arkánumában is megjelenik. Én vagyok a Császárnő. Újra játékban vagyunk. Halál, a jelenlegi uralkodó, nem nyugszik addig, amíg belém nem mártja a kardját.

FEGYVERTÁR

Hogy legyőzzem őt és a többieket, a császárnői képességeimre kell hagyatkoznom. Meg tudom magam gyógyítani, és mindent irányítok, ami gyökerezik vagy virágzik. Tornádókat keverek és – mérgeket. Én vagyok a Császárnőjük.

246 nappal a Villanás után
Tennessee, requiem
A Smoky Mountains lankáin

EZ VAGYOK VALÓJÁBAN...

Hátrálni kezd, és közben keresztet vet. Pontosan úgy, ahogy egykor megjósoltam.

Ezzel a röpke mozdulattal darabokra töri a szívemet.

Büszkébb már nem is lehetnék, Császárnő – suttogja a Halál a fejében.

Nagyon tisztán hallom, bizonyára a közelben van. Már nincs vesztenivalóm. Nincs rá okom, hogy félelemben éljek miatta.

Vigyázz a hátsódra, Kaszás! Vadászom rád!

Reszelős hangon kuncog.

Vár rád a Halálod!

Nevetni kezdek, és nem bírom abbahagyni.

Jackson még jobban elsápad. Remélem, elhagy, és magával viszi a másik hármat is.

Különben megeshet, hogy a Császárnő mindet megöli.

Valami nedves gördül végig az arcomon. Könny?

Eső.

Ahogy Jacksonnal egymást nézzük, esőcseppek hullnak alá közöttünk.

A nevetésem elhalt, amikor észrevettem, hogy olyan erősen szorongatja a hajszalagomat, hogy elfehérednek a lehorzolt ujjai. Mintha belekapaszkodna az utolsó dologba, ami arra emlékezteti, hogy még mindig az az édes kislány vagyok, akinek gondolt.

Pedig az a kislány örökre eltűnt. A Császárnő vette át a helyét, aki az Alkimistából maradt tócsa közepén áll, feszülten és harcra készen. Vörös tincseim az arcomba hulltak, és arckifejezésem olyan volt, mint eddig sohasem. Fenyegető.

Kicsit meglepett, hogy Jackson nem támadt még rám, de a halálos számszeríja továbbra is a vállán lógott.

A baljós csepergés mellett köd gomolygott be a kísértetvárosba, és mindent elhomályosított, de a szemem sarkából mozgást észleltem. Elfordítottam a fejem, és a rongyos Arkánium banda három másik tagjára néztem.

Selenára, Matthew-ra és Finnre.

Különösen Selenára, aki levette az íját a válláról, és kivett egy nyílveszőt a tegezből. Meglepetten felhúztam a szemöldököm. Azt hittem, az Íjásznak elfogyott a türelme, és meg akar ölni. Amikor az idegre tette a nyílveszőt, a fölöttem forgó tövistornádó felgyorsult, és az arcom melletti inda nyújtózkodni kezdett felé, hogy megmarja, mint egy mérges vipera.

– Eljött a pillanat, Íjász? – Korábban sikoltoztam a kintől, és most rekedt volt a hangom, mint egy film főgonoszáé. Igazság szerint annak

is éreztem magam. Ez a harc heve, mondogatta mindig Matthew. – Most akarod lejátszani?

Az öngyógyítás közben halálos fáradtság telepedett rám. Az Alkimista savbombái lemarták a ruhám és a bőröm nagy részét, de azért még maradtak harci tartalékaim.

De vajon meddig leszek képes kitartani?

– Mi folyik itt, hölgyeim? – kérdezte Finn a kaliforniai szörfös kiejtésével. – Miért fogod az íjadat Evie-re, Selena?

– A Hold felkél, a Hold lenyugszik – suttogetta Matthew.

Selena meg sem hallotta a srácokat.

– Nem akarlak bántani, Evie – mondta rám szegezett íjjal. Maku-látlan bőre fehéren derengett, és vörös foltok márványozták, mint a reliholdat, a vadászok holdját. Hosszú haja ezüstszőkén hullámozott az arca körül, mint a holdfény. – Csak meg akarom védeni magam, amíg meg nem zabolázod a teremtményeidet.

– Tudom, mi a dolgunk. Meg kell ölnünk egymást. Egyetlen okot mondj, miért ne tegyem meg!

A hatalmas tölgyfák felé intettem, amiket az előbb élesztettem fel. Selena háta mögül morajlás hallatszott. A fák kivonták gyökereiket, hogy a föld alá húzzák a lányt.

A katonáim a paransomra vártak, készen a borzalmas munkára.

– Szükséged van rám – mondta Selena. – Te, én és még néhány Arkánium összefogunk, és végzünk a Halállal. Túl erős ahhoz, hogy egyedül öljük meg. Össze kell dolgoznunk, amíg le nem győzzük. Aztán meglátjuk, mi lesz.

– Mi van, ha nemet mondok? – kérdeztem.

Hátrahúzta az íj idegét. A testemen lévő hieroglifák felizzottak a dühtől.

– Lőj, Selena, annyira szeretném! Majd regenerálódok, és én foglak elásni.

Blöfföltem, mert az erőm rohamosan csökkent. És nemcsak én gyengültem, hanem a katonáim is.

Selena hátranézett.

– Erre nincs időnk. Rengeteg zsákos közeledik, ennyit még sosem láttam együtt. – Az Apokalipszis óta a vérszomjas zombik minden éjjel portyára indultak. – De J.D.-nek és nekem alig néhány nyílveszszőnk maradt – biccentett Jackson felé. – Ahhoz, hogy eljussunk ide, el kellett lopnunk egy dzsipet a milíciától, és nem adták könnyen.

Meghallottam a zsákosok vérfagyasztó vonyítását. Próbáltam kiüflelni, hogy milyen messze lehetnek. A hangjukból ítélve rengetegen voltak.

– Rádásul más kártyalapok is a nyomunkban vannak – folytatta Selena. – Megtudták, hogy kiiktattál egy Arkánumot. Az Alkimista halála idecsalogatja őket.

Jackson ide-oda forgatta a fejét köztem és Selena között. Tizenöt perccel ezelőtt még azt hitte, hogy hétköznapi lányok vagyunk, már amennyire hétköznapi lehet bárki a V.U., vagyis a Villanás Után.

És most arról társalogtunk, hogy vagy egymást öljük meg, vagy egy Halál nevű kártyalapot.

A tövistornádó továbbra is a fejem felett örvénylett. Jackson látta az Alkimista maradványait is, és tisztában volt vele, hogy épp az előbb téptem darabokra egy kamaszfiút.

Selena picit lazított az új idegén.

– Javaslom, hogy éjszakára kössünk fegyverszünetet, és meneküljünk!

– Mekkora ötlet! – mondta Finn. – Induljunk el, és beszéljük meg útközben! Evie, mondd, hogy megvan még a furgonom!

– Kifogyott a benzin.

– A francba, a miénkből is! Akkor kutyagolnunk kell.

Jackson nem reagált. Egyszerre volt döbbsent és fáradt. Szeme véres. Csontos arcán borosta.

A harc heve kezdett csillapulni. Nem kellett folyton megfékezni magam, hogy végezzek a többi Arkánnummal. Talán azért indultam be ennyire, mert túl sok ideig tagadtam meg a Császárnő-énemet.

Selena megőrült, hogy békét ajánlott a Halál kiiktatásáig? Vagy tényleg szövetségesek lehetünk? Át kellett gondolnom, és számításba kellett vennem a lehetőségeket.

– Rendben. Fegyverszünet. De csak ma éjszakára – mondtam.

Selena egyetlen kecses mozdulattal vette le és süllyesztette el a nyílvevessőt a tegezben. A szememet forgattam. Mekkora ripacs!

Miután ez a fenyegetés is megszűnt, kezdtem erőre kapni. A karomaim visszaváltoztak rózsaszín körmökké. A tornádó tövisei az útra potyogtak, mint egy megfagyott méhraj.

A bal alkaromon a három tövist ábrázoló hieroglifa felragyogott, előbb arany majd zöld színnel, végül kihunyt. A cirógató indának egy búcsúcsókot adtam, majd eltűnt a jobb karomban, mintha egy polip húzta volna víz alá a csápját. Indázó hieroglifává változott, félfénylett, majd kihunyt. Vörös, falevelekkel teli hajam visszaszókölt. Tudtam, hogy a szemem is visszaváltozott zöldből kékre.

Jackson a mozdulataimat és a reakcióimat fürkészte. Résen volt, mint egy erdei vad. Teljesen megértettem. Ha először láttam volna ilyesmit, én is frászt kaptam volna.

Az igazat megvallva alaposan ki is buktam, amikor ezt az egészet Matthew vízióján keresztül először láttam.

Jackson ma este döbbsent rá, hogy a világ nem olyan, amilyennek elképzelte. Látszott rajta, hogy mindenhol szívesebben lenne, mint itt.

De ha annyira félt tőlem, vagy tőlünk, miért nem ment még el?

Éppen meg akartam kérdezni tőle, amikor szédülni és borzongani kezdtem. A regenerálódás az utolsó csepp erőtmet is felemésztette. A szitáló eső csak arra volt elég, hogy átnedvesítse a hajamat és a csupaszon maradt bőrömet. Amíg a dzsekim felé sántikáltam, azon gondolkoztam, lesz-e időm visszaszerezni az energiámat a tölgyektől. Ehhez a kérgükbe kellene vájnom a töviskarmaimat, hogy kiszívjam a nedvüket. Így visszakapnám az életerőt. De ez időbe telik. A fák fegyverként való használatának két nagy hátránya van. Egyrészt, hogy a saját erőmmel, a saját véremmel kell táplálnom őket.

A másik, hogy nem vihetem magammal őket.

A többiek kikerülték az Arthurból maradt tócsát, és követtek befelé. A befelé kis túlzás volt, mert elég szurreális kép tárult elénk.

A ház kettéhasadt, de hiába omlottak le a külső falak és a tető, a nappali egy része, érdekes módon, érintetlen maradt. Az asztalokat csipketerítő fedte, és tűz lobogott a kandallóban.

A ház hozzám hasonlított. Reggel még épek voltunk, estére mindketten helyrehozhatatlanul megrongálódtunk. De egy darabkám érintetlen maradt. Legalábbis reméltem.

Jackson az égésnyomokat nézte a padlón. A sav ugyanolyan foltokat mart bele, mint a felhólyagosodott lábamba. A foltok közepén ikerszigetként rajzolódtak ki a lábnyomaim.

Amikor a gyógyuló lábamra nézett, gyorsan összerakta a képet. Biztos voltam benne, hogy megértette, miért tettem azt, amit tettem.

Arthur magnójára néztem, ami még mindig az asztal szélén állt, és most esőcseppek csillogtak rajta. Azon a szalagon volt az életem története. Egészen addig a pillanatig, amíg meg nem fenyegetett, hogy átszabja a képem egy szikével.

Matthew hirtelen elém tornyosult, és lenézett rám. Nagy, barna szeme bizalomtól fénylett.

– Hiányoztál, Evie. A Császárnő a barátom.

A Császárnőként érzett düh már szinte teljesen elpárolgott belőlem. Tényleg bántani akartam a többieket? Elöntött a szégyen.

Persze, hogy nem bántanám Matthew-t. És ezt az idióta játékot sem akarom játszani.

Matthew az esőbe emelte kipirult arcát. Nyolc hónapja egy csepp sem esett. A fiú azt jövendölte, hogy rossz dolgokat hoz.

De tartsuk be a fontossági sorrendet!

– Búvóhelyet kell találnunk, drágám! Olyat, ami felett tető van, és nem hevernek benne szanaszét végtagok.

A lábam annyira sajtott, hogy megrándult az arcom.

– Van elég időnk, hogy visszaszerezsem az életerőmet a tölgyektől?

Matthew nemet mondott, Finn pedig felkiáltott: – A zsákosok!

2

A TORNÁCRA ROHANTUNK. Az árnyékból tucatnyi zsákos vonszolta magát az előkert felé. Villanáségette, szíjas bőrük nyákot izzadt.

– Hogy kerültek ide ilyen gyorsan? A hangjuk alapján mintha kilométerekre lettek volna! – ordította Finn.

– A köd tévesztett meg minket – feleltem. A nagyanyám is mondogatta, hogy a köd mindig hazudik.

Három zsákos vezette a sort. Egyforma Adidas cipőt viseltek. Magasak voltak, férfiak. Zombifelderítők? Mögöttük egy csontos nő tánortorgott melltartóban és alakformáló bugyiban. Kócos hajában rózsaszín hajcsavaró fityegett.

Az úton még több zsákos csoszogott felénk. Egy orvos szakadt köpenyben. Egy öregember kockás pizsamában. Egy rendőr, akinek beesett hasán pisztolytáska lógott. Ködös tekintetük kifejezéstelen volt. A Villanás teremtményeit csak a szomj irányította.

Selena felajzott ijjal hátrált felém. – Nem elég nekik az eső?

Egyre több zombi özönlött felénk.

– Ezek szerint nem! – válaszolta meg saját kérdését Selena. – Evie, vedd be a fáidat! – Felém fordult, és összehúzta a szemöldökét. – A francba, a hieroglifáid egyre halványulnak, de azért próbáld meg!

Halványulnak? Tudomásom szerint ez azt jelentette, hogy a Császárnő-energiám a végét járja. Az üzemanyagtartály kifogyott.

Intettem a hatalmas tölgyeknek, hogy lombjukkal seperjenek végig az udvaron. Tiltakozva nyögdécseltek, végül lassan, mint a halálra dolgoztatott izmok, de engedelmeskedtek.

– Gyerünk, csináljátok!

Az ágak közójük csaptak, és a zsákosok szanaszét repültek, mint a tekebábuk.

– Beszarás! Tudtam, hogy képes vagy rá, de látni egészen más tészta! – kiáltotta Finn.

– Mère de Dieu! – kapkodott levegő után Jackson. Isten anyja! Most szólalt meg először.

Mielőtt megint lecsaphattam volna, újabb adag zsákos ért az udvarra. Sohasem láttam ennyit. Még Matthew-nál sem, amikor megmentettük. Hiába küldtem rájuk a fákat, legalább olyan gyengék és ügyetlenek voltak, mint én. Lágyan hajladoztak, semmi sem maradt az egykori dühös hidraként csapkodó ágakból. A zombik úgy támadtak rájuk, mint az éhes sakálok. A kérgükbe mélyesztették fogaikat. Minden harapást a húsomban éreztem. A katonáim végül feladták. Amikor elernyedtek, én megtántorodtam. Még jó, hogy Matthew elkapott.

Selena nekem esett: – A rohadt életbe, elpazaroltad az összes erődöt, te barom!

– Mondja ezt az a csaj, akinek egyetlen nyavalyás nyílvevője maradt – ziháltam.

– Hölgyeim, futás! – kiabálta Finn.

Selenával visszarahantak a házba. Jackson is követte őket, de előtte még lekapta az íját a válláról, és kilőtt három nyílvevőt. A három felderítő eldőlt, a mellkasukból nyílvevők álltak ki. Jackson nem pazarolt rájuk több lövedéket.

Úgy rohant el mellettem, hogy le sem lassított. Az együtt töltött idő után minimum arra számítottam, hogy megfogja a kezem, és azt mondja: „Húzás befelé, bábé!” De csak sötéten rám pillantott, mintha azt üzenté volna: „Csak ön után!”

Kézen fogtam Matthew-t, és a tőlem telhető legnagyobb gyorsasággal elindultam visszafelé.

Finn hátrakiáltott: – Erről is jönnek!

Selena löállást vett fel a hátsó tornácon, holdfényszínű haja hullámzott, amikor célzott. De végül nem lőtte ki az utolsó nyílvezzőjét.

– Van még valami a tarsolyodban?

A többi képességem nem működött a zombikkal szemben. A mérge csak élők esetében volt hatásos. A tövistornádóm felszaggatja ugyan a bőrüket, nem végez velük. Mindössze lelassítja őket. Bár a hieroglifáim nem fénylettek, felemeltem a kezem, hogy megidézzem a töviseimet. Éreztem, hogy rezegni kezdenek a földön, akár az éledező darazsak. Aztán elcsendesültek.

– Nincs bennem erő – mondtam Finn-nek. – Vess be egy illúziót, mintha az ellenkező irányba menekültünk volna!

– Én is lemerültem. Negyvennyolc óráig álcáztam a dzsipet. Egy mozgó dzsipet. És a sofőr még csak nem is tudott róla! De tehetek egy próbát.

Titokzatos szavakat kezdett suttogni, és a levegő felforrósodott körülötte.

Láthatatlanná váltunk, és az árnyképeink lerohantak az első tornácon. A közelben álló zsákosok követték őket. Egyelőre.

Mert Finn sajnos nem tudta leplezni a szagunkat. Jackson észre sem vette a trükköt.

– Még többen jönnek! Körbeveszik a házat!

Jobbra néztem, a pincelépcsőre.

Jackson követte a pillantásomat, és elindult felé. Selena utánasietett, és intett, hogy menjek én is. Matthew-val és Finn-nel elindultam utánuk, de a küszöbön megtorpantam. Nem akartam visszatérni a laboratóriumba. Finn meglökött Matthew mögül. – Menj már!

Felé pördültem. – Az a srác, aki legutóbb le akart lökni ezen a lépcsőn, tócsaként végezte – vicsorogtam.

Finn feltartotta a kezét. – Semmi baj, chica. Nyugi!

Újabb illúzióhoz folyamodott. Egy lámpás jelent meg előttünk, hogy világítson.

– Rögtön más fényben látjuk a világot, ugye? – mosolygott.

Jackson morcosan szemlélte a mágikus mutatványt. Talán ma látott ilyet először? Megfogadtuk, hogy a képességeinket titokban tartjuk a Nem-Arkánumok előtt.

Titokban? Vajon ki robbantotta szét ezt a házat?

Matthew-nak és Jacksonnak le kellett hajolniuk, hogy beférjenek az ajtón. Amikor bent voltunk, Jackson becsukta az ajtót, és eltorlaszolta egy fémasztallal. A laboratórium hátsó végébe hátráltunk, a vérfoltos műanyag függöny felé. A többiek riadtan pislogtak a hosszú fémasztalokon lobogó Bunsen-égőkre és a polcokon sorakozó végtagbefőttekre. Az Alkimistával való csatám emlékeként üvegdarabok és kiömlött főzetek borították a döngölt padlót.

– Ennél rémesebb helyen még nem jártam, az tuti – jelentette be Finn. – Ha meglátja egy örült tudós, azonnal magának követeli.

– És a legrosszabbat még nem is láttad.

Amikor a bűz megcsapta őket, Finn az orrához kapott. – Mi a franc van hátul?

– Egy hulla – mondtam fásult hangon. – Rothad.

Ismét megborzongtam.

Matthew átkarolt, én pedig a nedves pólójához szorítottam az arcom. Jackson, Selena és Finn a vérfoltos függöny mögé surrant, mert nem tudták legyőzni a kíváncsiságukat. Matthew a hátsó falhoz vezetett, miközben a teniszcipőjével elrugdosta az útból a szilánkokat. Amikor leültünk a hűvös földre, megkérdeztem: – Tudod, mi van hátul, ugye?

– Mészárszék. Lefolyók. Csontfűrészek és filézőkések. A falakon rozsdás bilincsek – vont a vállát. – Messzire látok.

Matthew képeket mutatott nekem a jelenből, a múltból és a jövőből. Még az is mindegy volt neki, hogy Arkánumok vagy Nem-Arkánumok szerepelnek-e benne.

De egyszer azt mondta nekem, hogy a jövő folyton hullámzik és örvénylik, és nehéz eligazodni benne.

– Azt is láttad, hogy végzek az Alkimistával?

A fejét rázta. Most nem volt olyan zavart, mint szokott.

– Messzire látok, de nem látok mindent. – Megfogta a jobb kezemet, és megpaskolta az új jeletem. – Tudtam, hogy megjelenik rajtad a szimbóluma.

Azt hiszem, a jelek ebben a beteg játékban a trófeáinkat mutatták.

Hallottam, hogy valaki felszisszen. Megpróbáltam az ő szemükkel látni a helyet. A láncon lógó hullá láttán el tudják képzelni, mivel néztem szembe?

Ha előbb jövök Arthurhoz, talán megmentem azt a lányt. Hátra-döntöttem a fejem, és az alacsony mennyezetet bámultam. Vajon hány láncrea vert teremtés várja odakint, hogy megszabadítsák?

FINN BOTORKÁLT KI ELŐSZÖR A MÉSZÁRSZÉKBŐL.

– Rókázni fogok – kapta a kezét a szája elé, de csak öklendezett.

Selena arca mindig közömbös marad, ha felizgatja valami. Szó nélkül feltelepedett az egyik asztalra. Jackson dühöngött. Olyan srác volt, aki sokszor folyamodott az ökléhez, de a nők elleni erőszakot megvetette. Visszament az ajtót kitámasztó asztalhoz, és leült a lába elé. Így akarja erősíteni a torlaszt? Vagy csak minél messzebb akart kerülni tőlem?

Lüktetett benne a feszültség, mint egy ketrecbe zárt tigrisben, és mint egy állatnak, Jacksonnak sem volt hová menekülnie. Megpróbáltam a helyébe képzelni magam. Milyen érzés lenne, ha megismernék valakit, akiről később kiderül, hogy nem is ismertem, és emberfeletti erők birtokosa? Nem volt nehéz elképzelni, mit érezhet az erőmet látva, mert én is halálra rémültem, ha valamelyik korábbi Császárnőt láttam álmomban.

Ugyanúgy menekülnék tőle, ahogy ő.

Csoszogást hallottunk fentről, aztán felboruló bútorok zaját.

– Visszajöttek – suttogtam. A zsákosok bennünket kerestek. Mindenki a mennyezetre nézett, Jackson és Selena felhúzta a szemöldökét. Mennyien lehettek? A hulla bűze vajon leplezi a szagunkat?

Néhány perc múlva elmentek. Selena és Jackson leengedték a fegyvereiket. Finn Selena mellé ült. Lerítt róla, hogy vonzódik hozzá. Selena elhúzta a száját.

– Azt hiszem, itt leszünk egy darabig – kezdte Finn. – Szeretnék választ kapni néhány kérdésre. Mondjuk arra, hogy a föld utolsó két jó pipije miért akarja kitekerni egymás nyakát?

– Meséld el neki, Selena! – adtam át a szót, mert még mindig regenerálódtam, ami azt jelentette, hogy bazi nagy fájdalmak kínoztak. – Mondj el neki mindent, amit tudsz a játékról! Azt is, amit eddig eltitkoltál előlünk.

– Te dumálsz? – markolta meg az íját Selena, mintha le akarna löni.

– Milyen játékról beszéltek? A vetkőzős póker játék, az üvegporgetés is az. A játék csupa móka és kacagás – mondta Finn.

Selena úgy kezdett bele, mintha nehezőre esne minden szó.

– Néhány évszázadonként egy játék veszi kezdetét, amiben huszonkét fiatalnak ki kell csinálnia egymást. Arkánumoknak hívnak bennünket, és különleges képességeink vannak, minden játékban ugyanolyanok.

Finn feltartotta a kezét.

– Várjunk csak! Mintha eddig azt mondtad volna, nem tudod, miért vannak különleges képességeink!

– Hazudtam – bökte ki egy csipetnyi szégyenkezés nélkül. – A játék győztese halhatatlan lesz, és megéri a következő játékot. A történetünket a tarot-kártya lapjai ábrázolják.

Jacksonra néztem, kíváncsi voltam, hogyan fogadja ezt az egészet. Összehúzta a szemét, a fejében kattogtak a fogaskerekek.

Látod, cajun? Más is rejteget titkokat, bár én a legtöbbet. Oui, nem vagyunk egészen emberi lények. Ami azt jelenti, hogy be vagy zárva egy rakás szörny közé.

Selena folytatta:

– Néhány család feljegyezte és megőrizte a játék történetét, a csatákét és a játékosokét. Többek között az enyém is. De Evie-é is. A nagyanya, Tarasova, egy Bölcs volt. Evie valamiért mégis azt állítja, hogy semmire sem emlékszik a játékból.

– Hogy emlékeznek rá, amikor még kicsi voltam?! – Pedig nem ez volt az igazság. De nem akartam az orrára kötni, hogy egy atlantai diliházban átprogramoztak. – Nyolcéves koromban láttam utoljára a nagyanyámat.

Selena a kezemre mutatott.

– De Evie most már nyakig benne van a játékban, ugyanis ölt. Finn rám nézett.

– Akkor az a kinti fickó, az őrült tudós, egy Arkánum volt? Hogyan találtad meg?

– Hallottam a hívását, és követtem.

Selena elmagyarázta Jacksonnak:

– Minden Arkánumnak van egy hívószava. Ez az azonosító jele. Halljuk egymást, egyfajta kommunikációt biztosít, és ennek alapján tudjuk, melyik Arkánum van a közelünkben.

Az Alkimista megtalálásához ki kellett zárnom néhány jelet, míg másokra rá kellett hangolódnom. Olyan volt, mint egy régi rádió gombjának tekergetése. Ha nem vagy ráhangolódva az Arkánumadóra, a többiek még veszik az adást.

– Jól mondd, Selena! – vettem át a szót. – Te mégis azt állítottad, hogy nem hallasz semmit, és aki hangokat hall, az bolond.

Finn úgy nézett rám, mintha megmondtam volna a tutit.

Selena tovább magyarázott Jacksonnak, nem reagált a megjegyzésekre.

– A gondolatokat is halljuk, ha erős érzelmek társulnak hozzájuk.

Az Arkánium-adó harsogott a hírektől, és mind hallottuk: „*A Császárnő elkövette az első gyilkosságát!*”, „*Az Alkimista elpusztult!*”, „*A Császárnőnek már két jele van!*”

Amikor a Halál is beszállt, a többiek megszeppenve elhallgattak: „*A Császárnő vérét én ontom ki. Ennek ismeretében folytassátok a játékot!*”

Mivel már hónapok óta fenyegetett, még a pulzusom sem ugrott meg. Meg akar ölni? Akkor kedd van.

– Hogyan képes a Halál mindenkihez beszélni? – tudakolta Finn.

Matthew-hoz hasonlóan a Halál mindenkivel tudott kommunikálni, de leginkább velem.

– Megnyerte az utolsó három játékot – tájékoztatta Selena. – Kétezer éves. Ennyi idő alatt megtanulhatott pár trükköt.

A legutóbbi győztesként talán a rádióhullámok királya lehetett, mert mással nem tudtam megmagyarázni, hogy simán olvas a gondolataimban.

Ha Selena abban reménykedett, hogy Jackson is részt vesz a társalgásban, csalódnia kellett. A srác hallgatott, nem kérdezett semmit. Vajon miért? Rejtvényfejtő volt, és ennél nagyobb rejtvényt keresve sem találhatott...

– Akkor a srác, akit kicsináltál, az Alkimista volt? – kérdezte Finn.

– Nincs olyan kártyalap, hogy Sorozatgyilkos vagy Pszichopata?

A fejemet ráztam.

– Úgy is hívják, hogy a Remete. Szérumok és főzetek segítségével emberfeletti erővel ruházta fel magát, de gőze sem volt a játékról. Azt hazudta, hogy az Apokalipsziszról szóló történeteket gyűjti, és ha felveheti magnóra, kapok tőle kaját. – Oltári nagy hazugság volt. – Észrevettem, hogy tett valamit az italomba, én meg úgy tettem, mintha nem sejténék semmit, mert zajt hallottam a pincéből. – A függöny felé néztem. – Négy lányt tartott itt fogva, hogy kísérletezzon rajtuk.

Az egyikük meghalt. A többit kiszabadítottam. – Matthew-ra néztem. – Túléltek az éjszakát?

– Elmenekülnek Requiemből. Kettő élve marad. A harmadik egyik forgatókönyvben sem szerepel.

Összeszorult a szívem.

– Akkor bosszút álltál az Alkimistán – mondta Selena.

Most viccel?

– Egy ujjal sem akartam bántani senkit, nemhogy megölni. Addig el sem akartam hinni, hogy csak az egyikünk kerül ki innen élve, amíg rám nem parancsolt, hogy ássam ki az új nyakörvemet a maradványok közül, és vegyem fel.

– Anyám – mondta Finn együttérzőn. – Akkor az Alkimista rossz csajjal kezdett ki.

Velős összefoglalás.

– Most már vágom, miért beszél Matthew mindig a rossz kártyák megöléséről. A legtöbbjük gyilkos? – kérdezte Finn. – Bennünket akarnak eltenni láb alól, hogy az övék legyen a halhatatlanság? De miért akartátok egymást is kicsinálni?

Matthew drámaian suttogni kezdett: – Öljétek meg a rossz kártyákat!

Amikor először hallottam ezt tőle, azt hittem, a jó és a rossz harcáról beszél. Milyen naiv voltam! Mindannyian arra születtünk, hogy rossz dolgokat műveljünk.

– Rossz lapok, Matto! – túrt napszíta hajába Finn. – Mi jók vagyunk. Senki sem akar kicsinálni senkit. Barátok vagyunk, nem igaz, Selena? Tudom, hogy a családegyesítést elszúrtam a rosszul időzített illúzióval, de komolyan mondom, hogy sajnálom – mondta szőrfös hanglejtéssel. – Elcsesztem, bocsika, de nem akartam semmi rosszat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Rosszul időzített illúzióknak nevezi azt, hogy Jackson alakjában megcsókolta Selenát? Kezdtém kapiskálni a dolgot, és reméltem, nem tévedek.

– Finn, ezek szerint te voltál...? – kérdeztem.

A srác nagyot bólintott. Selena majdnem átdöfte a pillantásával. Eszembe jutott az este, amikor arról kérdezett, hogyan férközhetne a közelébe. Olyasmit emlegetett, hogy bevet valami csejt. Ezek szerint bevetette. De akkor hol a csudában volt Jackson? Egymásra néztünk. Felszegte az állát, mintha azt mondaná: „Rosszabbnak hittél, mint amilyen vagyok.”

Mit érzek iránta, miután kiderült, hogy nem csókolta meg Selenát? Megpróbáltam egy kis érzelmi leltárt végezni. Csupa nyers vagy érzéketlen dolgot találtam. De tök mindegy, hogyan éreztem vele kapcsolatban, amikor nyilvánvalóan viszolygott tőlem.

Keresztet vetsz, Jack? Mintha valami démon lennék, akit távol kell tartanod magadtól?

Tényleg démonnak hisz? A vörös hajszalagot kerestem a szememmel, de a zsebébe dughatta, vagy eldobta.

Selena Finnre nézett.

– Aztán, amit velem tettél, szerencséd, hogy életben vagy még. Látod, Evie? Máris áldozatokat hoztam a mi kis szövetségünk érdekében. Normális esetben megbüntetném a Mágust, amiért rajtam is használta a varázserejét. Ez a srác...

– Bolondot csinált belőled – fejezte be helyette Matthew.

Selena szúrósan nézett rá, aztán folytatta:

– De engedményeket teszek, hogy erősek maradjunk.

– Miért, most szövetségesek vagyunk? – érdeklődtem. Ha az emlékezetem nem csalt, az Íjász néhány napja még meg akart ölni. – Minek köszönhetem a pálfordulást?